

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΑΛΑΤΑΛΗ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 31259/04)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

13 Ιουλίου 2006

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση Γαλαταλή κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα, η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Κύριο Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *πρόεδρο,*

Κύριο Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

Κυρία F. TULKENS,

Κυρία N. VAJIC,

Κύριο Α. ΚΟΒΛΕΡ,

Κύριο D. SPIELMANN,

Κύριο S.E. JEBENS, *δικαστές,*

και τον κύριο S. NIELSEN, *γραμματέα τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 22 Ιουνίου 2006,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 36251/03) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, ένας υπήκοος της οποίας, ο κύριος Απόστολος Γαλαταλής («ο προσφεύγων»), προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 8 Νοεμβρίου 2003 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κύριο Δ. Νικόπουλο, δικηγόρο του Δικηγορικού Συλλόγου της Θεσσαλονίκης. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Γ. Χαλκιά, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κύριο Ι. Μπακόπουλο, δικαστικό αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 12 Μαΐου 2005, το πρώτο τμήμα αποφάσισε να κοινοποιήσει την αιτίαση την ελκόμενη από την διάρκεια της διαδικασίας στην Κυβέρνηση. Επικαλούμενο το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφάσισε να αποφανθεί ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας της υπόθεσης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1933 και κατοικεί στην Θεσσαλονίκη. Είναι κύριος κατά το 1/8^ο εξ αδιαιρέτου ενός οικοπέδου συνολικής επιγάνειας 9.197 τ.μ. που βρίσκεται στον Δήμο Καλαμαριάς κοντά στην πόλη της Θεσσαλονίκης.

5. Το 1987, δυνάμει μιας πράξης του Υπουργού Περιβάλλοντος και Χωροταξίας (αριθ. 49787/2419/31 Ιουλίου 1987) και ενός προεδρικού διατάγματος που δημοσιεύθηκε στις 22 Αυγούστου 1988, μία συγκεκριμένη προορίστηκε για την κατασκευή του «Αθλητικού Συγκροτήματος Μίκρας». Το οικόπεδο του οποίου ο προσφεύγων ήταν κύριος αποτελούσε τμήμα της έκτασης αυτής.

6. Στις 5 και 11 Ιουλίου 1994, ο προσφεύγων ζήτησε από το Υπουργείο Περιβάλλοντος και Χωροταξίας και τον Νομάρχη Θεσσαλονίκης αντίστοιχα την ανάκληση του χαρακτηρισμού του οικοπέδου του ως χώρου προοριζόμενου για την κατασκευή του «Αθλητικού Συγκροτήματος Μίκρας». Αφού η διοίκηση απέρριψε σιωπηρά το αίτημα του προσφεύγοντος, αυτός κατέθεσε στις 25 Νοεμβρίου 1994 ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας μία αίτηση ακύρωσης της άρνησης της διοίκησης να ανακαλέσει την προσβληθείσα διοικητική πράξη.

7. Στις 11 Φεβρουαρίου 1998, το Συμβούλιο της Επικρατείας έκανε δεκτή την αίτηση του προσφεύγοντος (απόφαση αριθ. 639/1998).

8. Στις 10 Ιουνίου 1998, ο Δήμος Καλαμαριάς άσκησε ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας τριτανακοπή κατά του προσφεύγοντος

και της απόφασης αριθ. 639/1998 του Συμβουλίου της Επικρατείας. Η τριτανακοπή είναι ένδικο μέσο που παρέχεται στα άτομα που δεν ήταν ούτε διάδικοι ούτε εκπροσωπήθηκαν σε μία δίκη ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας. Επιτρέπει σε αυτά να προσβάλουν μία απόφαση του δικαστηρίου αυτού που ενδεχομένως τα θίγει. Σε περίπτωση που η τριτανακοπή –η οποία δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα- γίνει δεκτή, η προσβαλλόμενη απόφαση ακυρώνεται αναδρομικά και η αρχική αίτηση ακύρωσης επενεξετάζεται.

9. Στις 18 Σεπτεμβρίου 2002, και μετά από εννέα αυτεπάγγελτες αναβολές της συζήτησης, το Συμβούλιο της Επικρατείας απέρριψε την τριτανακοπή ως απαράδεκτη, για τον λόγο ότι είχε κατατεθεί εκπροθέσμως (απόφαση αριθ. 2413/2002). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και θεωρήθηκε στις 9 Μαΐου 2003.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Ι. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

10. Ο προσφεύγων παραπονείται για την διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας. Επικαλείται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, του οποίου τα εφαρμοστέα αποσπάσματα έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθῇ (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

11. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 11 Ιουνίου 1998, με την κατάθεση της τριτανakoπής από τον Δήμο Καλαμαριάς ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας, και τελείωσε στις 18 Σεπτεμβρίου 2002, με την απόφαση αριθ. 2413/2002 του ανωτάτου δικαστηρίου. Διήρκεσε επομένως τέσσερα χρόνια και περισσότερους από τρεις μήνες για έναν βαθμό δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

12. Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι το άρθρο 6 της Σύμβασης δεν εφαρμόζεται εν προκειμένω. Υποστηρίζει ότι η έκβαση της τριτανakoπής ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας δεν ήταν καθοριστική για τα δικαιώματα αστικής φύσεως του προσφεύγοντος.

13. Ο προσφεύγων απαντά ότι η έκβαση της επίδικης διαδικασίας ήταν απολύτως καθοριστική για τα δικαιώματά του.

14. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, για να έχει εφαρμογή το άρθρο 6 § 1 σε ό,τι αφορά τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις «αστικής φύσεως», πρέπει να υπάρχει «αμφισβήτηση» επί «δικαιώματος» «ιδιωτικής φύσεως» (βλέπε, για παράδειγμα, *Allan Jacobsson κατά Σουηδίας*, απόφαση της 25 Οκτωβρίου 1989, série A no. 163, σελ. 20, § 72) που να μπορεί να υποστηριχθεί, κατά τρόπο βάσιμο τουλάχιστον, ότι αναγνωρίζεται από το εθνικό δίκαιο. Πρέπει να πρόκειται για πραγματική και σοβαρή «αμφισβήτηση». Μπορεί να αφορά τόσο την ίδια την ύπαρξη ενός δικαιώματος όσο και την έκταση ή τον τρόπο άσκησής του. Η έκβαση της διαδικασίας πρέπει να είναι άμεσα καθοριστική για το εν λόγω δικαίωμα αστικής φύσεως, αφού ένας αμυδρός δεσμός ή μακρινές επιπτώσεις δεν επαρκούν για την εφαρμογή του άρθρου 6 § 1 (βλέπε, για παράδειγμα, *Balmer-Schafroth κατά Ελβετίας*, απόφαση της 26 Αυγούστου 1997, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-IV, σελ. 1357, § 32).

15. Καταρχήν, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι, εν προκειμένω, η ύπαρξη «αμφισβήτησης» είναι δεδομένη. Κατά συνέπεια, θα περιοριστεί στην εξέταση του κατά πόσο η «αμφισβήτηση» αυτή αναφερόταν σε «δικαίωμα αστικής φύσεως».

16. Εν προκειμένω, η «αμφισβήτηση» ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας κατά την διαδικασία της τριτανακοπής αναφερόταν στην εγκυρότητα της απόφασης αριθ. 639/1998 του Συμβουλίου της Επικρατείας που είχε ακυρώσει τον χαρακτηρισμό του οικοπέδου του προσφεύγοντος ως χώρου προοριζόμενου για την κατασκευή ενός αθλητικού συγκροτήματος. Σε περίπτωση που η τριτανακοπή είχε γίνει δεκτή, η απόφαση αριθ. 639/1998 θα είχε ακυρωθεί αναδρομικά και η αρχική αίτηση ακύρωσης θα είχε επανεξεταστεί. Με άλλα λόγια, η κατάληξη της τριτανακοπής θα είχε ως συνέπεια να εξαφανίσει την απόφαση αριθ. 639/1998 και να επαναθέσει σε ισχύ την διοικητική πράξη που περιόριζε την χρήση του συγκεκριμένου οικοπέδου. Έπεται ότι η επίδικη διαδικασία ήταν απολύτως καθοριστική για το «περιουσιακό» δικαίωμα του προσφεύγοντος να διαθέτει ελευθέρως το οικόπεδό του (βλέπε, προς τούτο, την απόφαση *Editions Périscope κατά Γαλλίας*, της 26 Μαρτίου 1992, série A no. 234-B, σελ. 66, § 40). Κατά συνέπεια, η ένσταση που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση ως προς την μη εφαρμογή του άρθρου 6 § 1 δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

17. Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξάλλου ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

18. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας αποφάνθηκε επί της τριτανακοπής μέσα σε μία προθεσμία που δεν μπορεί να χαρακτηριστεί παράλογη.

19. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

20. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε *Δακτυλίδη κατά Ελλάδας*, αριθ. 52903/99, §§ 38-41, 27 Μαρτίου 2003).

21. Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας του πάνω στο ζήτημα αυτό, το Δικαστήριο εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της «λογικής προθεσμίας».

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

22. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης διότι στην Ελλάδα δεν υπάρχει κανένα δικαστήριο στο οποίο να μπορεί κανείς να απευθυνθεί για να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται το άρθρο 13 της Σύμβασης, το οποίο έχει ως εξής:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

23. Η Κυβέρνηση δεν αποφαινεται επί του ζητήματος αυτού.

A. Επί του παραδεκτού

24. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Σημειώνει εξάλλου ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που να επιτρέπει την προσφυγή κατά της παραβίασης της υποχρέωσης, η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 6 § 1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], no. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

26. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσφέρει στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για την διάρκεια μιας διαδικασίας (*Φραγγαλέξη κατά Ελλάδας*, αριθ. 18830/03, §§ 18-23, 9 Ιουνίου 2005). Το Δικαστήριο δεν διακρίνει εν προκειμένω κανένα λόγο για να παρακάμψει την νομολογία αυτή, πολύ περισσότερο αφού η Κυβέρνηση δεν βεβαιώνει ότι η ελληνική έννομη τάξη έχει αποκτήσει εν τω μεταξύ μία τέτοια προσφυγή.

27. Συνεπώς, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής που θα επέτρεπε στον προσφεύγοντα να επιτύχει την κύρωση του δικαιώματός του να δικάσσει η υπόθεσή του μέσα σε λογική προθεσμία, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

28. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

29. Ο προσφεύγων αξιώνει 274.731 ευρώ για την υλική ζημία την οποία υποστηρίζει ότι υπέστη εξαιτίας της μη αποζημίωσής του για την δέσμευση της ιδιοκτησίας του. Αξιώνει επίσης 10.000 ευρώ για ηθική βλάβη.

30. Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές. Υποστηρίζει ειδικότερα ότι δεν υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ των επικαλούμενων ζημιών και της διαπιστωθείσας παραβίασης και προτείνει την απόρριψη των αιτημάτων αυτών.

31. Το Δικαστήριο δεν διακρίνει αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της διαπιστωθείσας παραβίασης και της επικαλούμενης υλικής ζημίας και απορρίπτει το αίτημα αυτό. Αντιθέτως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο προσφεύγων υπέστη μία βέβαιη ηθική βλάβη. Αποφαινόμενο κατά

δίκαιη κρίση, σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης, του επιδικάζει 4.000 ευρώ για την αιτία αυτή, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

32. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης 3.000 ευρώ για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου χωρίς να προσκομίζει δικαιολογητικά.

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντος είναι αόριστες και μη αιτιολογημένες.

34. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας και της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Σε ό,τι αφορά τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη στα οποία ο προσφεύγων υποβλήθηκε στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι η διάρκεια μιας διαδικασίας μπορούσε να επιφέρει μία αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφευγόντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και ότι πρέπει επομένως να ληφθεί υπόψη το γεγονός αυτό (βλέπε, μεταξύ άλλων, *Caruano κατά Ιταλίας*, απόφαση της 25 Ιουνίου 1987, série A no. 119-A, σελ. 15, § 37). Εν τούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει καμία απόδειξη σε ό,τι αφορά τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε ενώπιον των επιληφθέντων δικαστηρίων και του Δικαστηρίου. Συντρέπει επομένως λόγος απόρριψης των αξιώσεών του για έξοδα και δικαστική δαπάνη.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

35. Το Δικαστήριο κρίνει προσήκον να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή.
2. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.
3. *Αποφαίνεται ότι* υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.
4. *Αποφαίνεται ότι*
 - α) το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 4.000 (τέσσερις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο,
 - β) από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.
5. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε
εγγράφως την 13 Ιουλίου 2006 κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3
του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren NIELSEN

Γραμματέας

(υπογραφή)

Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ

Πρόεδρος